

Vlaams
Parlement

ingediend op **540** (2015-2016) – Nr. 2
9 november 2015 (2015-2016)

Verslag van de gedachtewisseling

namens de Commissie voor Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur,
Inburgering en Stedenbeleid
uitgebracht door Ingrid Pira en Peter Wouters

over het eindverslag
van de paritaire commissie decentralisatie –
sectorale conclusies Welzijn, Mobiliteit en Wonen

Samenstelling van de Commissie voor Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering en Stedenbeleid:

Voorzitter: Mercedes Van Volcem.

Vaste leden:

Sofie Joosen, Bert Maertens, Marius Meremans, Willy Segers, Nadia Sminate, Peter Wouters;
Bart Dochy, Michel Doomst, Ward Kennes, Koen Van den Heuvel;
Marnic De Meulemeester, Mercedes Van Volcem;
Kurt De Loor, Els Robeyns;
Ingrid Pira.

Plaatsvervangers:

Björn Anseeuw, Vera Celis, Jan Hofkens, Lies Jans, Kris Van Dijck, Karim Van Overmeire;
Caroline Bastiaens, Jan Durnez, Martine Fournier, Joris Poschet;
Lydia Peeters, Bart Somers;
Yasmine Kherbache, Bruno Tobback;
Bart Caron.

Toegevoegde leden:

Chris Janssens;
Christian Van Eyken.

Documenten in het dossier:

540 (2015-2016) – Nr. 1: Verslag van de gedachtewisseling

INHOUD

I.	Sectorale conclusies inzake Welzijn	4
1.	Toelichting door Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin	4
2.	Vragen en opmerkingen van de commissieleden	5
3.	Antwoorden van de minister	7
4.	Replieken van de commissieleden en aanvullende antwoorden van de minister	9
II.	Sectorale conclusies inzake Mobiliteit	11
1.	Toelichting door Ben Weyts, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken, Vlaamse Rand, Toerisme en Dierenwelzijn	11
2.	Vragen en opmerkingen van de commissieleden	13
3.	Antwoorden van de minister	15
III.	Sectorale conclusies inzake Wonen	16
1.	Toelichting door Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding	16
2.	Bespreking	17
	Gebruikte afkortingen	19

De Commissie voor Bestuurszaken, Binnenlands Bestuur, Inburgering en Stedenbeleid besprak op 20 oktober 2015 het eindverslag van de paritaire commissie decentralisatie. De bespreking had betrekking op de sectorale conclusies inzake Welzijn, Mobiliteit en Wonen.

I. Sectorale conclusies inzake Welzijn

1. Toelichting door Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Minister *Jo Vandeurzen* stelt dat uit de werkzaamheden van de paritaire commissie is gebleken dat men de rol van de lokale overheid inzake regie, coördinatie en integratie van het welzijnsbeleid beter moet kunnen articuleren. Het toekomstige decreet dat zal zorgen voor de integratie van het OCMW in de gemeente, heeft tot gevolg dat ook het decreet betreffende het lokaal sociaal beleid zal worden aangepast.

Men bereidt een generiek kader voor het lokaal sociaal beleid voor, waarbij een aantal thema's die in de werkgroep Welzijn aan bod kwamen, terug zullen worden opgenomen. Het gaat dan bijvoorbeeld om het creëren van een wettelijke basis voor de coördinerende regierol van de lokale besturen, het aanbrengen van een scheiding tussen de actorrol en de regierol en de vormen van doorzettingsmacht om de coördinatierol te kunnen vervullen.

Er wordt geopteerd voor een generiek kader. Er is immers gebleken dat de verschillende welzijns- en zorgsectoren waarin de lokale overheid zich kan manifesteren, te divers zijn om ze onder een omvangend kader proberen te vatten. De rol van de lokale overheid zal dus per sector (kinderopvang, buitenschoolse kinderopvang, woonzorg enzovoort) moeten worden bekeken.

Men zal dus een differentiatie per sector doorvoeren over de vraag wat coördinatie, regie en doorzettingsmacht precies betekenen. Als men inzake het aanbod in Welzijn en Zorg spreekt over coördinatie, gaat het vaak ook om integratie naar andere beleidsdomeinen zoals Ruimtelijke Ordening, Sport, Cultuur, Mobiliteit en Veiligheid.

Bij de rol van integrator en coördinator speelt een dubbele ambitie. Enerzijds is er de zorg dat het aanbod voldoende aanwezig en toegankelijk is voor de inwoners van de gemeente. Anderzijds is er de ambitie dat het welzijnsaspect voldoende aanwezig is in de andere beleidsdomeinen waarvoor de lokale overheid bevoegd is. Deze ambities zullen ook centraal staan bij het ontwikkelen van een decretaal kader voor het lokaal sociaal beleid.

Effectieve coördinatie door het lokaal bestuur in de verschillende welzijns- en zorgsectoren zal enige doorzettingsmacht vergen. Hiervoor zal een aantal instrumenten moeten worden gecreëerd. Het kan gaan om harde instrumenten (dwang, financiële incentives) of zachte vormen van sturing (via vertrouwensopbouw of transparantie). In opvolging van de werkgroep Welzijn in het kader van de paritaire commissie decentralisatie bekijkt men met de VVSG wat de mogelijkheden en verwachtingen zijn. Wanneer de financiering door derden gebeurt (de federale of de Vlaamse overheid), zal er ook afstemming moeten zijn met de programmatie en reglementering die door de financierende overheid wordt uitgevaardigd.

Voor de diverse sectoren wordt momenteel gekeken naar nieuwe mogelijkheden van programmatie. De lokale programmatie-invulling kan daarbij een element zijn. Een van de meest voor de hand liggende elementen van doorzettingsmacht

is dat men geen erkenningen, vergunningen of toewijzingen kan organiseren zonder het bewijs te leveren dat men voldoende overlegd heeft op het lokale niveau.

Inzake de rol van actor en regisseur zal men bekijken welke modaliteiten daarvan in het decreet lokaal sociaal beleid moeten worden opgenomen. Diensten en voorzieningen die gefinancierd worden door de Vlaamse overheid dienen zich in principe te benchmarken met vergelijkbare diensten en voorzieningen die door andere rechtspersonen worden georganiseerd. Als de gemeente lokaal de regisseursrol opneemt (bijvoorbeeld inzake kinderopvang), verwachten de private partners dat die wordt opgenomen met voldoende vertrouwen van de partners. In het beheersmodel moet de transparantie over de verschillende rollen tot uiting komen.

Voor kinderopvang is men tot een aantal concretere afspraken kunnen komen. Er bestaat een decreet met betrekking tot de voorschoolse kinderopvang met een lokaal loket. Inzake buitenschoolse kinderopvang werd aan de Vlaamse Regering een conceptnota voorgelegd, waarin de regie en de organisatie wordt toevertrouwd aan de lokale overheid. De conceptnota is intussen voor advies aan alle partners voorgelegd en zal vervolgens terug naar de regering gaan. Bedoeling is om een decretaal kader te maken met betrekking tot kwaliteit en toegankelijkheid. De lokale overheid krijgt de bevoegdheid om de buitenschoolse kinderopvang te organiseren en de beschikbare Vlaamse middelen daarvoor geleidelijk over te nemen. Uiteraard is het de bedoeling dat de middelen terug worden aangewend om bestaande initiatieven verder te financieren. Daarnaast is er wel de vrijheid om een eigen lokaal beleid te ontwikkelen. Deze principiële keuze is intussen gemaakt en ook met Kind en Gezin besproken. Mede in functie van de adviezen zal men aan het parlement een kader kunnen voorleggen dat een fundamentele wijziging inhoudt van het tot nu toe gevoerde beleid.

2. Vragen en opmerkingen van de commissieleden

Elke Van den Brandt zegt dat Groen zich kan vinden in een versterkte rol van het lokale niveau voor wat de aangevoerde domeinen betreft. Voor haar moet er een ernstig instrumentarium ter beschikking van de gemeenten worden gesteld zodat ze hun regierol ten volle kunnen opnemen. De doorzettingsmacht is daarbij van belang. Als men een regierol heeft maar de actoren niet verplicht zijn samen te werken, wordt het erg moeilijk om die rol waar te maken. De gemeente moet dus voldoende vertrouwen krijgen om dat te doen.

Inzake lokale kinderopvang waarschuwt ze ervoor om geen parallelle circuits te laten ontstaan. Als er een lokaal loket is dat de plaatsen moet verdelen, en bepaalde kinderopvanginitiatieven verlopen niet via dat loket, dan wordt het voor de gebruiker onduidelijk en voor de gemeente moeilijk om te coördineren.

Voldoende middelen zijn een andere randvoorwaarde. Als een gemeente de kinderopvang moet coördineren en moet zorgen dat er voldoende plaatsen zijn, dan is het essentieel dat daar middelen tegenover staan. In de domeinen kinderopvang, buitenschoolse kinderopvang en woon- en thuiszorg zijn er nog grote tekorten. Het mag niet de bedoeling zijn die hete aardappel door te schuiven naar de gemeenten. Er moet een ernstig groeipad worden uitgetekend.

Over de actor- en regierol is geen consensus gevonden. Ook in de conceptnota over de buitenschoolse opvang is er niks over opgenomen. Blijft dat 'hangende'? De spreker vindt het bijna ondenkbaar dat een gemeente in welzijnsmateries geen actor zou kunnen zijn. Er zijn zoveel initiatieven vanuit de lokale besturen in de welzijnssector dat heel wat zal moeten worden doorgeschoven als die rol wegvalt. Dat zou zonde zijn.

Degelijke randvoorwaarden moeten garanderen dat een actor- en regierol voor de lokale besturen mogelijk wordt. In de onderwijssector is de Vlaamse Regering ook actor en regisseur. De dubbele rol biedt een meerwaarde: lokale besturen kennen de noden en kunnen ze dan ook efficiënt invullen. In realiteit worden nu vaak initiatieven opgezet die moeilijker buiten de openbare sector ingevuld worden.

De spreker pleit uitdrukkelijk voor de actorrol van de gemeente. Het is voor haar ondenkbaar dat het lokale niveau geen actorrol zou hebben inzake kinderopvang, buitenschoolse kinderopvang of rusthuizen. Het zou van wantrouwen in de lokale besturen getuigen moest men de gemeenten die rol niet toekennen. Hopelijk komt de Vlaamse Regering dan ook terug op het voornemen om actor- en regierol gescheiden te houden. Ze verwijst nog naar het standpunt van de VVSG dat goede randvoorwaarden formuleert.

De spreker ziet voorts nog heel wat onduidelijkheden in het eindverslag. Ook in het kader van de conceptnota rond buitenschoolse opvang moeten nog beslissingen worden genomen. De debatten zijn dus nog niet gesloten.

Björn Anseeuw zegt dat het doel van de oefening is om de gemeenten te versterken en ze meer beleidsruimte te geven. Bij het lezen van de algemene conclusies van de werkgroep Welzijn, was hij veeleer ontgoocheld. De regierol wordt meer beleden met woorden dan bedreven met daden. Al onmiddellijk wordt in het eindverslag gesteld dat de ambities te hoog gegrepen zijn om binnen het vooropgestelde tijdsbestek met concrete voorstellen te komen. Dat staat in schril contrast met de meeste andere beleidsdomeinen waar men wel met concrete punten komt die op korte termijn een effect kunnen sorteren ter versterking van de rol van de steden en gemeenten, als regisseur zowel als actor. Waarom is de strikte scheiding tussen de twee rollen nodig?

Volgens de minister kunnen heel wat aspecten alleen maar besproken worden in het kader van een generieke visie op lokaal sociaal beleid. Er wordt een aantal andere beleidsdomeinen vermeld die daarin een belangrijke rol spelen. Dat mes snijdt echter aan twee kanten. Hetzelfde geldt voor die andere domeinen, maar die slagen er wel in om met concrete punten voor decentralisatie te komen.

De spreker is blij dat de werkgroep actief is geweest, maar heeft vragen bij de timing. Men zou willen werken aan een vervolgtraject, staat er in de conclusies, maar dan is een duidelijke timing nodig. Hoe zit het daarmee?

Björn Anseeuw vraagt zich vooral af waarom in de conclusies van de werkgroep Welzijn concrete voorstellen ontbreken. Uit de toelichting van de minister begrijpt hij dat men wacht op het decreet lokaal sociaal beleid dat eraan komt. Dat wordt echter een organiek decreet en dan is het vreemd dat daarin ook inhoudelijke beleidsopties zouden worden ingeschreven. Dat kan dus de reden niet zijn. Is er dan sprake van onwil? Ziet de minister de decentralisatie niet zitten? Heeft hij liever andere actoren om de sterkte van de zuilen niet te ondermijnen? Hoe komt het dat andere beleidsdomeinen, ook diegene die aan Welzijn raken op het lokale niveau, er wel in slagen om met concrete voorstellen te komen? Staat de minister 100 percent achter de ambitie van de Vlaamse Regering om sterkere lokale besturen te ontwikkelen?

Kurt De Loor gaat ervan uit dat de uitgangspunten van de paritaire commissie decentralisatie breed gedragen worden. Het valt wel op dat er een kwaliteitsverschil is in de conclusies van de diverse werkgroepen. Hetzelfde geldt voor de tevredenheid over het resultaat. De VVSG had het gevoel dat de oefening niet ver genoeg ging. De sectoraal bevoegde ministers leken volgens die instantie vaak fundamentele discussies uit de weg te gaan. Geloven de ministers in een

verregaande decentralisatie van bevoegdheden en middelen in het kader van de eigen bevoegdheidsdomeinen? Hoe moet het nu verder, ook qua timing? Wil men de werkgroepen en de commissie decentralisatie laten voortzetten en zo ja, is de gehanteerde werkwijze de juiste?

Minister Vandeurzen wil het decreet lokaal sociaal beleid aanpassen en daarvoor een generiek kader uitwerken. Er wordt ook verwezen naar de plannen om de OCMW's in de gemeenten in te kantelen. Het wordt de hoogste tijd dat de minister van Welzijn in die discussies ten tonele verschijnt. Het gaat ten slotte over zijn core business. Men moet de oefening niet louter vanuit bestuurlijk oogpunt benaderen.

Er is geen overeenstemming bereikt over de regie- versus actorrol. De lokale besturen zijn van mening dat ze beide perfect kunnen combineren, mits de juiste randvoorwaarden. De Vlaamse Regering kiest er echter voor de rollen zo veel mogelijk strikt gescheiden te houden. Er is een groot verschil tussen theorie en praktijk. Men kan theoretisch perfect een scheiding vooropstellen, maar in de praktijk is een regierol opnemen niet mogelijk zonder actor te zijn of zonder dat er voldoende doorzettingsmacht is. De spreker suggereert nog de randvoorwaarden van de VVSG ter harte te nemen.

Michel Doomst meent dat iedereen aanvoelt dat het lokale niveau een absolute meerwaarde kan zijn in het kader van de toenemende vergrijzing. Hij vindt dat ook terug in het eindverslag. De beslissingen lijken hem vooralsnog eerder een opsomming van diverse mogelijkheden. Hij is ervan overtuigd dat de minister wat voorligt nog zal uitfilteren en in concrete voorstellen zal gieten. Wat is het vervolgtraject? Hoe ziet de minister de volgende maanden verlopen in dat verband?

Ook bij de CD&V-fractie heerst enige bekommernis over de actor- en regierol. Lokale besturen menen die rollen mits de juiste randvoorwaarden te kunnen combineren. Men zou werk maken van regelgeving om de actor- en regiekwestie uit te klaren. Hoe wordt dat concreet gemaakt? Om welke randvoorwaarden zou het kunnen gaan?

Ingrid Pira stelt dat het om een extreem belangrijke oefening gaat, bedoeld om te komen tot een overdracht van verantwoordelijkheden naar het lokale niveau. Minister Homans verzekerde dat er aan de oefening geen financiële consequenties verbonden zijn. Toch blijft de vraag pertinent genoeg om ze te herhalen aan de andere betrokken ministers.

Het debat over de regie- en actorrol en de vraag of de lokale overheden ze beide opnemen, noemt het lid cruciaal. Bij de discussie over de inkanteling van OCMW's in de gemeenten is dezelfde kwestie aan bod gekomen en is gebleken dat de discussie over de scheiding van de actor- en regierol zeer moeilijk lag. Hoe staan de ministers tegenover de houding van het lokale niveau dat die scheiding niet wenselijk is?

3. Antwoorden van de minister

Minister *Jo Vandeurzen* antwoordt dat de organisatie van de sectoren Welzijn en Zorg in België historisch gegroeid is. Als het bijvoorbeeld gaat over ouderenzorg, chronische zorg en thuiszorg, dan bestaan er heel wat financiële stromen via de federale ziekteverzekering. Die kunnen niet gevat worden in een vraag naar decentralisatie. Men kan niet vragen om de RIZIV-middelen voor chronische patiënten per gemeente te verdelen, om dan toe te laten dat de pot door de lokale overheid wordt verdeeld onder de medische hulpverleners en therapeuten. In het federale regeerakkoord is niet voorzien dat de ziekteverzekering wordt

omgezet in een financiering via de lokale overheden. Als dat niet kan voor Zorg, dan is dat zeker ook voor Welzijn het geval gezien de verbondenheid tussen beide.

Als men Welzijn met andere beleidsdomeinen vergelijkt, moet rekening worden gehouden met wat in een beleidsdomein inhoudelijk aan de orde is. Bij ruimtelijke planningsvergunningen gaat het om een andere positie van de diverse bestuursniveaus dan wanneer het gaat om gesubsidieerde sectoren die vormen van dienstverlening verstrekken. Bovendien verschillen de lokale overheden sterk inzake omvang en bestuurlijk vermogen.

Moet men de residentiële ouderenzorg en de financiering van de woonzorgcentra aan elke gemeente apart toevertrouwen of opteren voor een financiering die de bewoner volgt? Die bewoner is mobiel en zoekt niet alleen in de eigen gemeente zijn zorg en ondersteuning. Als die zorg thuis plaatsvindt, dan is niet zelden ook multidisciplinaire ondersteuning nodig die door diverse actoren wordt aangeleverd en wordt gefinancierd door diverse overheden, die allicht niet allemaal gevestigd zijn in dezelfde gemeente of in samenwerkende gemeenten.

Er zijn dus een aantal bedenkingen, maar die hoeven niet te beletten dat de lokale overheden in het perspectief van een Vlaamse sociale bescherming en vermaatschappelijking van de zorg een grotere rol kunnen opnemen. Alles wat te maken heeft met het creëren van een lokale solidariteit, buurtgerichte benadering, ondersteuning van mantelzorg, mobiliseren van vrijwilligers en het inrichten van de ruimtelijke ordening opdat zorg een plaats kan krijgen in de gewone leefomgeving, behoort specifiek tot de lokale bevoegdheden en competenties.

Goede chronische zorg kan niet georganiseerd worden zonder intensieve betrokkenheid van het lokale niveau dat concreet stakeholders bij elkaar kan brengen, de afstemming kan organiseren en de prioriteiten inzake ruimtelijke ordening, huisvesting en mobiliteit kan integreren in een integrale zorgstrategie. De minister merkt dat de lokale besturen daarmee intensief bezig zijn. Er worden zorgstrategische plannen opgesteld of campussen opgezet waar allerlei competenties vestigingskansen krijgen. Voor de lokale overheden is derhalve absoluut een belangrijke rol weggelegd.

Wat de regierol betreft, verwijst de minister naar de Grondwet, die bepaalt dat de gemeenten bevoegd zijn voor alles wat van gemeentelijk belang is. In de praktijk nemen de lokale besturen in vele beleidsdomeinen, gedeeltelijk ook inzake Welzijn en Zorg, al van nature een regierol op. De ambitie om te zorgen dat het aanbod aanwezig en toegankelijk is voor de inwoners, is hen op het lijf geschreven. In de Vlaamse regelgeving probeert men die positie systematisch te erkennen. De Huizen van het Kind bijvoorbeeld vergen een lokale partner. Als de lokale overheid het initiatief wil nemen, dan krijgt dat prioriteit. Voor sommige zaken komt men op Vlaams niveau niet meer in aanmerking voor een vergunning zonder een advies van de lokale overheid over de aanvraag.

De minister ontkent dat hij zou insinueren dat een lokaal bestuur dat een regierol opneemt, geen actorrol meer kan hebben. Lokale besturen kunnen perfect initiatiefnemer in dienstverlening en zorgverstrekking blijven. Organisatorisch moet men het wel zo organiseren dat de functiescheiding duidelijk is. Met de integratie van de OCMW's in het gemeentebestuur acht de minister het moment aangebroken om te bekijken wat er gebeurt met al de diensten en voorzieningen waarvoor lokale overheden instaan.

Zelf is hij voorstander van het zoeken naar beheersmodellen, waarbij de beslissings- en bestuursorganen strikt gescheiden worden van de beleidsmatige,

integrerende en coördinerende rol van de lokale overheid. Die scheiding is een organisatorisch gegeven. Dat impliceert niet dat de lokale overheid beide rollen niet kan realiseren. Dat moet kunnen in het kader van een gepast beheersmodel dat transparantie inzake financiering en financiële stromen toelaat. Met enige creativiteit en gezien de vele bestaande opties moet dat mogelijk zijn. Initiatief nemen blijft een grondwettelijk recht van de gemeenten, maar dit gebeurt best binnen de juiste randvoorwaarden.

Wat de middelen betreft, moet men een keuze maken. Ofwel worden er generieke financiële stromen georganiseerd die de bovenlokale financiële solidariteit met de lokale autonomie verzoenen, zoals met het Gemeentefonds. Ofwel gaat men voor gerichte financiering, waarbij de vraag rijst of er sprake is van autonomie en lokale keuzes of dat men middelen slechts kan inzetten mits intensieve rapportage aan de financierende instantie.

In Welzijn en Zorg is het vaak zo dat de lokale overheid een initiatief neemt dat dan navolging krijgt door partijen die geen publieke lokale rechtspersoon zijn. De financiering moet dan naar het initiatief lopen en dat is gebonden aan regels. In diverse sectoren werkt men aan een level playing field. Dat moet ervoor zorgen dat bijvoorbeeld iedereen die een woonzorgcentrum exploiteert of kinderopvang verzorgt, op dezelfde manier financiering ontvangt. Dat vindt geleidelijk aan toepassing. De financiering hangt van de actorrol af in dat geval.

Qua timing verwacht de minister tegen einde 2015 een eerste discussie over het decreet lokaal sociaal beleid in de Vlaamse Regering. Dat wordt niet beïnvloed door de timing van het decreet met betrekking tot de integratie van het OCMW in de gemeente.

Voor de buitenschoolse kinderopvang zijn de adviezen binnen. Op basis daarvan komt het dossier opnieuw op de agenda van de regering. Vervolgens kan men knopen doorhakken over de conceptnota en een ontwerp van decreet schrijven dat naar het parlement komt.

4. Replieken van de commissieleden en aanvullende antwoorden van de minister

Elke Van den Brandt is enigszins verbaasd over de terughoudendheid wat het basisprincipe betreft. Ze hoopte dat de regering effectief een verschuiving zou voorstellen door de regierol stevig in handen van de lokale besturen te geven. Zij begrijpt dat er realiteiten en historisch gegroeide modellen zijn, maar ze verwacht van de minister en de regering wel de nodige overtuiging en slagkracht om de decentralisatie door te zetten. Men moet niet hopen dat het dossier stilaan in de goede richting beweegt door incentives te geven, maar de minister moet zich sterk maken om daadwerkelijk een omslag te realiseren. Voor andere beleidsdomeinen is dat wel gelukt. Bij de lokale besturen bestaat er alvast een draagvlak voor het toekennen van de regierol.

Wat financiering betreft, ligt alles blijkbaar nog open. De minister spreekt van werken via het Gemeentefonds of via gerichte financiering. Hier moet duidelijkheid over worden gecreëerd. Ofwel beslist men om de middelen over te hevelen naar het Gemeentefonds en laat men de gemeenten zelf keuzes maken, ofwel financiert men de gemeenten alleen als actor en kent men hen voor de rest de regierol toe.

In de welzijnssector zijn er alom tekorten te melden: in kinderopvang, buitenschoolse opvang, thuiszorg of woonzorg. Er moet voor al die domeinen nog een enorm groeipad volgen. Het gaat niet op te stellen dat de lokale overheden na de overheveling maar moeten bekijken hoe ze verder gaan. De groeipaden

moeten gegarandeerd zijn, zodat de lokale overheden met een voldoende aanbod aan zorg kunnen vertrekken.

Björn Anseeuw had twijfels over het engagement van de minister ten aanzien van het principe van decentralisatie. Die zijn niet weggenomen door het betoog van de minister dat begon met de verwijzing naar historisch gegroeide modellen in Welzijn en Zorg. Verder in zijn betoog echter zei de minister dat de lokale overheden voldoende onthecht moeten zijn van hun eigen initiatief in het licht van het uitoefenen van een actor- en regierol. Dat principe wil de spreker graag toegepast zien op die historisch gegroeide modellen.

De minister heeft de twijfels nog versterkt door niet helder ja of nee te antwoorden op de vraag of hij ten volle achter de decentralisatie staat. Is dat zo of niet? Wanneer mogen er concrete daden van de minister verwacht worden? Welke?

Minister *Jo Vandeurzen* geeft mee dat er in eerste instantie iets te verwachten is inzake de buitenschoolse kinderopvang. Zolang een goeie zorg, en zeker chronische zorg en thuiszorg, een mix zijn van federale financiering via prestaties in de ziekteverzekering en Vlaamse financiering, meent de minister dat de organisatie een aanpak behoeft die de zaken niet onnodig verder compliceert.

Voor de buitenschoolse kinderopvang wordt er een gigantische stap gezet. Door de private initiatiefnemers in de sector wordt dat niet op enthousiasme onthaald, maar daar kan het en doet de Vlaamse Regering het dan ook. Als men in de buitenschoolse kinderopvang maximaal wil gebruikmaken van beschikbare infrastructuur, moeten er combinaties gemaakt worden van onderwijs, sport, cultuur, speelpleinwerking enzovoort. De lokale overheid is dan de beste optie.

De middelen moeten geleidelijk worden overgeheveld naar de lokale besturen. Dan speelt de vraag hoe dat gebeurt. Het kan in generieke zin worden overgeheveld, naar het Gemeentefonds. Maar dat zal een heel complexe oefening worden, want de ene gemeente heeft historisch geld voor buitenschoolse kinderopvang en de andere niet.

De minister is er niet voor te vinden de rugzak van de persoon met een handicap aan de gemeente te geven. Die rugzak zal meegaan met de gehandicapte, waar die ook gaat of staat. Dit wordt dus niet gedecentraliseerd. Het decreet op de persoonsvolgende financiering maakt het tot een vraaggestuurde financiering en dat blijft zo in de uitvoering.

Björn Anseeuw repliceert dat hij geen suggesties deed over welk dossier ook. Hij stelt enkel vast dat er van de minister bitter weinig voorstellen komen.

Minister *Jo Vandeurzen* zegt dat men in alle ernst heeft nagedacht over decentralisatie inzake Welzijn en Zorg. Men wil decentraliseren en de regierol echt valoriseren. Men bekijkt hoe men de lokale besturen reële doorzettingsmacht kan geven. Maar men moet dit per thema bekijken: de CAW's, de pleegzorg, de gehandicaptensector enzovoort. De buitenschoolse kinderopvang is dan het eerste grote dossier dat men kan decentraliseren. Dat is ook als dusdanig voorgesteld aan de Vlaamse Regering.

Björn Anseeuw oppert dat het onder meer voor algemeen welzijnswerk nuttig is na te denken over de mogelijke rol van de OCMW's. De minister lijkt dat niet bijzonder belangrijk te vinden.

De *minister* stelt dat de CAW's over de grenzen van de zuilen heen gefuseerd zijn in grotere gehelen om bovenlokale taken te kunnen opnemen die door sommige

lokale besturen niet werden opgepikt. Daarvan nu een eenheidsworst maken, lijkt de minister geen optie te zijn.

Björn Anseeuw wijst de minister erop dat hij niet meteen een standpunt inneemt wanneer hij iets in vraag stelt. Hij wenst wel over die zaken na te denken, want het lid heeft niet de indruk dat dat nu voldoende gebeurt.

De *minister* verzekert dat de oefening zeer grondig is gebeurd.

Mercedes Van Volcem merkt op dat dit niet altijd blijkt uit de bijlagen, die eerder summier zijn voor dit beleidsdomein.

II. Sectorale conclusies inzake Mobiliteit

1. Toelichting door Ben Weyts, Vlaams minister van Mobiliteit, Openbare Werken, Vlaamse Rand, Toerisme en Dierenwelzijn

Minister *Ben Weyts* stelt dat er een zekere ontevredenheid bestaat over de afstemming van het beleid van de lokale overheden en de uitvoering van het Vlaams beleid door De Lijn en het Agentschap Wegen en Verkeer. Er is nood aan een betere interbestuurlijke samenwerking, open communicatie en meer betrokkenheid. Het lokale niveau is het eerste aanspreekpunt bij de bevolking en fungeert daardoor ook als eerste klachtenbank.

De Vlaamse overheid tracht dit signaal een concrete vertaling te geven. Er wordt ingezet op een globale gecoördineerde adviesverlening en betrokkenheid ten aanzien van de lokale besturen in het kader van lokale mobiliteitsdossiers of dossiers inzake ruimtelijke ontwikkelingen. Bedoeling daarbij is ook om de verschillende vervoersmodi te integreren.

Het begrip van de mobiliteitsregie wordt geïntroduceerd, op een strategisch en op een operationeel niveau. Op strategisch niveau gaat het eerder over een helikopterzicht en wordt de regierol ingevuld door de modusonafhankelijke strategische beleidsafdeling. Op operationeel niveau is er veel ruimte voor lokale inspraak in de operationele samenwerking tussen de Vlaamse entiteiten met de lokale besturen. Voor wat de schaal betreft waarop de operationele regie wordt georganiseerd, verwijst de minister naar de vervoersgebieden zoals die reeds een vijftiental jaren bestaan.

De paritaire commissie besliste verder om het bestaande instrumentarium beter in kaart te brengen en bekend te maken. Vandaag bestaan er nogal wat niveaus en fora die elkaar overlappen.

Er werden voorts concrete voorstellen geformuleerd rond drie dossiers: de overdracht en het medebeheer van gewestwegen, de trage wegen en buurtwegen en de aanvullende verkeersreglementen.

De overdracht en het medebeheer van gewestwegen is een oud zeer. Destijds is de overdracht van de provinciewegen naar het gewest en de gemeenten eigenlijk onvolkomen uitgevoerd. Er blijft een resteenheid die aanvankelijk grotendeels was gebaseerd op de categorisering van de wegen. Men ging er daarbij vanuit dat de secundaire wegen sowieso naar het gewest gingen via een algemeen protocol met de provincies. Voor de overdracht van de lokale wegen naar de gemeenten diende de provincie overeenstemming te bereiken met de gemeenten. Begin 2012 heeft men dan afgesproken dat de lokale wegen die op dat ogenblik nog niet aan de gemeenten waren overgedragen, bij het gewest terecht kwamen. Vandaar dat er dus een restant is van lokale wegen in beheer van het

gewest. Dat is echter geen kernopdracht van het gewest en op het terrein leidt een en ander tot wat fricties. Het uitgangspunt zou moeten zijn dat lokale wegen onder de verantwoordelijkheid van de lokale besturen vallen en primaire en secundaire wegen onder Vlaamse verantwoordelijkheid. Op die manier kan maximaal gefocust worden op investeringen in de strategische bereikbaarheid van functies.

De werkgroep heeft vastgesteld dat de categorisering van de wegen, die begin jaren negentig werd vastgelegd, aan evaluatie toe is. Er zijn nieuwe wegen bijgekomen en het wegbeeld is vaak gewijzigd door een ander mobiliteitspatroon. Vandaar dat er een evaluatie zal plaatsvinden onder leiding van de diensten van de minister en in overleg met de lokale besturen en Ruimte Vlaanderen.

Het aspect 'medebeheer' gaat over het onderhoud van en (kleine) investeringen in gewestwegen. De lokale overheden zijn hier vanzelfsprekend meer vragende partij dan dat er aanbod is. AWW werkt op een zekere schaal en op basis van een systematiek die niet altijd correspondeert met de planning van de gemeente. Men kan immers niet overal tegelijk werken opstarten. Om hieraan tegemoet te komen, bestaat de mogelijkheid om beheerstaken van gewestwegen over te dragen aan de lokale overheid. AWW kan dan voorzien in een vergoeding voor de gemeente die als het ware in de plaats treedt van het agentschap. Dit gebeurt op ad-hocbasis en op verzoek van de lokale overheid. Vervolgens kan AWW dan beslissen om de lokale overheid in de plaats te laten treden.

Anderzijds staat AWW nogal weigerachtig tegenover de globale overdracht van het beheer van wegen. Hier speelt ook de discussie over de aansprakelijkheid. Als twee verschillende entiteiten eigenaar en beheerder zijn, heeft dit uiteraard juridische consequenties.

Wat de trage wegen en de buurtwegen betreft, kampt men met een regelgeving die stamt uit 1841. De trage wegen zijn bij uitstek een lokale materie, maar volgens die regelgeving worden bepaalde beslissingen nog geëscaleerd tot bij de Koning, intussen vertegenwoordigd in de persoon van de minister van Ruimtelijke Ordening. Momenteel wordt op parlementair niveau nagedacht om de verouderde regelgeving aan te passen.

De werkgroep Mobiliteit heeft vastgesteld dat de lokale besturen meer inspraak zouden moeten krijgen inzake de aanvullende verkeersreglementen. Er is nood aan een transparant toepasbaar Vlaams kader en een vereenvoudigd digitaal systeem van registratie. De lokale overheden zijn al in grote mate bevoegd voor de aanvullende verkeersreglementen en kunnen op dat vlak autonoom optreden. Als het om lokale wegen gaat, volstaat het dat ze hun reglement ter kennisgeving overmaken aan het Departement Mobiliteit en Openbare Werken.

Er blijven wel bepaalde problemen bestaan. Enerzijds wordt aan de lokale besturen gevraagd om hun besluiten ook digitaal over te maken. Ook worden er soms materiële fouten in de reglementen vastgesteld. Anderzijds bestaat sinds december 2013 de interactieve reglementengenerator. Het betreft een aanbod met standaardsjablonen dat de gemeenten online kunnen invullen en waarbij assistentie wordt aangeboden. Het gebruik ervan blijft echter beperkt, zodat een initiatief nodig is om de interactieve reglementengenerator beter bekend te maken.

Ook de koppeling aan de verkeersbordendatabank is nuttig. Het snelheidsregime moet slechts een keer worden ingegeven. De actualisering van de verkeersbordendatabank was een oud zeer. De digitalisering van de procedures wordt voortgezet. Bedoeling is uiteindelijk om papierloos te kunnen werken. Tot slot is

er aandacht voor de informatie aan het publiek, zodat iedereen kan raadplegen welke aanvullende reglementen in de gemeente van toepassing zijn.

2. Vragen en opmerkingen van de commissieleden

Marnic De Meulemeester is blij dat de werkgroep Mobiliteit in de eerste plaats pleit voor een betere communicatie en afstemming tussen de diverse besturen zoals AWW, De Lijn en de gemeente. De gemeenten vragen zelf ook om al die actoren bij elkaar te brengen, maar zowel AWW als De Lijn laten dat vaak na.

Om de lokale beleidsruimte te vergroten, zijn er nog andere maatregelen nodig voor het versterken van de lokale beleidsruimte. De overdracht en het medebeheer van gewestwegen lijkt een logische stap aangezien AWW de wegbeheerder is, terwijl de zeggenschap over bijvoorbeeld de riolering bij de gemeenten zit. Ook de aansprakelijkheid en verantwoordelijkheid over fiets- en voetpaden zit verspreid. Het zou zinvol en transparant zijn om de volle bevoegdheid over een bepaalde weg bij een wegbeheerder, wie dat dan ook is, samen te brengen.

Opvallend is de principiële keuze om lokale besturen de regierol te geven inzake het ontsluiten van het collectief openbaar vervoer. Dat zou de steden en gemeenten meer inspraak geven inzake vervoerplannen en organisatie van De Lijn. Dat vindt de spreker absoluut noodzakelijk, gezien het feit dat herhaaldelijk is gebleken dat De Lijn een eigen agenda heeft en de samenspraak met de gemeentelijke partner steevast ontbreekt. De Lijn zou zich moeten inpassen in wat de gemeente wil. Het lokaal bestuur is het best geplaatst om de collectieve vervoerbehoefte in de eigen gemeente in te schatten. De spreker vindt het hoopgevend dat dit signaal wordt opgepikt en hoopt dat het concreet zal worden waargemaakt.

Bert Maertens sluit zich aan bij de tevredenheid van de vorige spreker over het besef dat leeft rond communicatie, interbestuurlijke samenwerking en participatie van gemeenten in het beleid van De Lijn, AWW, W&Z enzovoort. Alleen structuren aanpakken, volstaat echter niet: er is ook een cultuurverandering nodig, zowel bij de Vlaamse overheid als bij de lokale besturen. Tegelijk blijkt het vaak een kwestie te zijn van personen en hoe die staan tegenover afstemming van werken, timing enzovoort. Het is niet eenvoudig een cultuurverandering op te leggen, maar het is de taak van de Vlaamse overheid om meer rekening te houden met de dynamiek en de logica van de lokale besturen. Ze moeten van bij de aanvang inspraak hebben en kunnen meedenken.

Er worden in het eindverslag een aantal domeinen opgesomd waarvan de werkgroep een overdracht opportuun acht. De overdracht en het medebeheer van gewestwegen (eigenlijk lokale wegen die nog bij het gewest zitten) is daarvan het meest tastbare punt. De rationalisering van het wegbeheer kan leiden tot een meer efficiënt beheer, maar er moet oog zijn voor de financiering. Over hoeveel kilometer over te dragen gewestwegen gaat het eigenlijk? Het gros van die lokale gewestwegen zou in landelijke gebieden liggen. Klopt dat? Dat heeft een impact op hun uitgaven en bestuurskracht.

Februari 2016 wordt vooropgesteld als timing om de overdracht te realiseren. Is dat wel realistisch? Was er al overleg met de betrokken besturen? Wat is de laatste stand van zaken voor de eerste horde die te nemen is, met name de hercategorisering van het wegnnet? Bij de mogelijke overdracht van fietspaden gelegen naast gewestwegen en het onderhoud van rioleringen zou geen akkoord bereikt zijn binnen de werkgroep. Worden die kwesties voorgoed geparkeerd of wordt er nog naar oplossingen gezocht?

Met betrekking tot het tragewegenbeleid heeft de minister verwezen naar een te verwachten initiatief in het parlement.

Bij de aanvullende verkeersreglementen blijkt uit de praktijk dat er een administratieve vereenvoudiging mogelijk is. Men moet ook meer ruchtbaarheid geven aan de IRG.

Wat basisbereikbaarheid betreft, vermeldt de minister dat lokale besturen zullen worden betrokken. Hierbij zou men rekening moeten houden met de verschillende aandacht en aanpak in Vlaanderen ter zake. Grote steden zijn allicht meer vragende partij om daarin een actieve rol te spelen dan kleinere gemeenten. Een antwoord op maat lijkt wenselijk.

Karin Brouwers laat weten dat in de Commissie voor Mobiliteit en Openbare Werken begin juli een resolutie is goedgekeurd met het uitdrukkelijke verzoek om gemeenten meer te betrekken bij de organisatie van het openbaar vervoer. Het gaat dan zeker om die kleinste schaal waar grote bussen vaak zo goed als leeg rondrijden. Een gerationaliseerd vervoer op maat is het doel. De idee van vervoersgebieden is een eerste stap, maar het geheel is nog niet volledig uitgeklaard. Er zou op korte termijn ook een conceptnota voorliggen bij de Vlaamse Regering.

Er loopt een enquête bij de gemeenten over hun relatie met De Lijn. Dat is al eerder gebeurd met een duidelijk resultaat: de relatie bleek niet altijd optimaal. Karin Brouwers is benieuwd naar een mogelijke evolutie. Aan de minister doet ze nog de suggestie om het thema doorstroming van openbaar vervoer in de discussie mee te nemen. Dat is vaak een knelpunt op gewestwegen en op gemeentewegen.

Wat de overdracht betreft van lokale wegen die nog in eigendom zijn van het gewest, vraagt de spreker zich af of er bij de eerdere overdracht van de provincies naar het gewest een betaling aan gekoppeld was. Meestal worden bij de overdracht van een gewestweg naar gemeenten wel de nodige middelen voorzien als die niet goed in orde is. Is er in een budget voorzien?

Ingrid Pira sluit zich aan bij het zeker niet nieuwe pleidooi voor meer samenwerking met De Lijn en AWV. Ook zij acht het een kwestie van structuur en cultuur. Hopelijk kan de minister dat voornemen waarmaken, omdat het voordien niet simpel is gebleken. Het is effectief ook een kwestie van personen: de juiste personen in de juiste leidinggevende posities is van cruciaal belang.

Het pleidooi voor een overdracht en medebeheer van gewestwegen juicht Groen toe. Er is evenwel een onoverkoombaar euvel, namelijk dat niet alle gewestwegen die door of langs gemeenten lopen, overgedragen kunnen worden hoewel ze een grote lokale impact hebben. Er zit altijd een conflict ingebakken tussen de bevoegdheid van de wegbeheerder, De Lijn of AWV, en de verantwoordelijkheid inzake veiligheid die bij het lokaal bestuur ligt. Meestal trekt de gemeente aan het kortste eind wat de weginrichting betreft, hoewel de bevoegdheid over de veiligheid bij de burgemeester ligt. Hetzelfde geldt voor de verkeerslichtenregeling, die vaak in handen is van ambtenaren waartegen geen minister of burgemeester opgewassen is. Die regeling kan nochtans een grote lokale impact hebben.

Een andere lokale actor is de politie. Daar ligt de bevoegdheid voor ongevallenregistratie, een belangrijk element inzake verkeersveiligheid. De spreker raadt de minister aan om overleg te plegen met zijn federale collega, omdat de bijdrage van de politie inzake verkeersveiligheid nog kan versterken met een betere ongevallenregistratie.

Kurt De Loor las dat de voorbereiding bij de werkgroep Mobiliteit een moeilijk verloop kende. Geloof de minister in een verregaande decentralisatie binnen zijn bevoegdheidskader?

In de algemene conclusies meent het lid ook te lezen dat er weinig animo is om de werkgroep nog verder samen te roepen. Het zou ad hoc gebeuren, wat nogal vrijblijvend lijkt. Het initiatief zou van het kabinet moeten uitgaan. Is de minister bereid om dat op te nemen?

De herschikking van het wegennet zal budgettair geen gemakkelijke oefening worden. Bij de lokale besturen leeft alvast het gevoel dat er niet voldoende middelen tegenover zullen staan en dat de overdracht als een verplichting aanvoelt. Hoe moet het daarmee verder?

3. Antwoorden van de minister

Minister *Ben Weyts* is het ermee eens dat het vaak om een cultuuromslag gaat. Hij wil de lokale mensen van AWV samenbrengen en beaamt dat er inderdaad grote verschillen te merken zijn, afhankelijk van personen. In sommige entiteiten gaat het vlotter dan in andere. Enige verantwoordelijkheid legt de minister evenwel ook bij de lokale besturen. De signalen over samenwerking zijn diffuus.

Wat aansprakelijkheid en medebeheer inzake gewestwegen betreft, waren er vragen bij de aansprakelijkheid en de juridische gevolgen wanneer verschillende entiteiten wegbeheerder en eigenaar zijn. Er is inzake veiligheid altijd een beroepsmogelijkheid bij de minister als de kwaliteitsadviseur, in het kader van de PCV, finaal een beslissing neemt en er geen overeenstemming met de lokale overheid wordt bereikt.

De conceptnota rond basisbereikbaarheid is in voorbereiding en vertaalt meteen ook de geciteerde resolutie en vooral de grotere betrokkenheid van de lokale besturen, die de lokale gevoeligheden inderdaad het beste kennen.

Er zou ongeveer een zeventigtal kilometer lokale wegen die nog in beheer zijn bij de Vlaamse overheid, worden overgedragen. Ze zijn vaak deel van een erfenis waarbij de gemeenten zelf geen vragende partij bleken om ze over te nemen. Anderzijds kan de reden ook te vinden zijn in de wijzigingen in categorisering door de jaren heen. Soms vervalt de functie van een weg, bijvoorbeeld als ergens een ring wordt aangelegd. Dan wordt een centrumdoorkruisende en -verbindende steenweg een weg van eerder lokaal niveau. Dat contingent groeit. De minister wijst nogmaals op het nut van hercategorisering in dat verband.

Bij de overdracht van wegen zorgt het gewest ofwel dat de weg in aanvaardbare staat verkeert, ofwel wordt in de nodige middelen in het kader van de overdracht voorzien. Dat is een onderhandelingskwestie en die kan resulteren in een weigering om een weg over te nemen.

De bezorgdheid over de doorstroming is ook in het kader van de vervoersregio's uitgewerkt. Heel vaak zijn het ook de lokale besturen die door infrastructuurwerken flessenhalzen veroorzaken. Er is dus nood aan overleg.

Wat veiligheid betreft, weerlegt de minister dat de lokale besturen het vaak moeten afleggen tegen de ambtenarij. Als een kwaliteitsadviseur in het kader van de PCV beslist, kunnen de lokale besturen zich nog altijd niet akkoord verklaren. Uiteindelijk is er een escalatiemogelijkheid tot bij de minister.

In het kader van overleg met de politie is men overgegaan tot de oprichting van een werkgroep Handhaving waarin zowel parket als lokale en federale politie

aanwezig zijn. Trajectcontroles, aanduiding van nieuwe tracés en dergelijke, worden voorgelegd in die werkgroep. Ook in het Vlaams Huis voor de Verkeersveiligheid is een vertegenwoordiging van de politie en de rechterlijke macht aanwezig.

Tot slot stelt de minister dat de discussie in eerste instantie niet gaat over de overdracht van bevoegdheden, maar over goede afspraken en het vastleggen van wat aan wie toekomt. Het gaat verder over coördinatie en samenwerking. De oefening moet ervoor zorgen dat dit alles verbetert, dat de cultuur maximaal gestuurd wordt en dat de personen die het overleg organiseren zo goed mogelijk en coöperatief tot resultaten komen. De minister heeft alvast positieve signalen over de evolutie ontvangen.

III. Sectorale conclusies inzake Wonen

1. Toelichting door Liesbeth Homans, viceminister-president van de Vlaamse Regering, Vlaams minister van Binnenlands Bestuur, Inburgering, Wonen, Gelijke Kansen en Armoedebestrijding

Minister *Liesbeth Homans* stelt dat de werkgroep Wonen heel goed werk heeft geleverd. De VVSG heeft de eigen voorstellen kunnen toelichten en er werd een discussie gevoerd met vertegenwoordigers van het kabinet en de administratie. Wonen Vlaanderen en de VMSW hebben de voorstellen getoetst aan het regeerakkoord en de beleidsnota. Op een tweede overleg is men met alle actoren tot concrete decentralisatievoorstellen gekomen.

Er is beslist om in het kader van het gemeentelijk actieprogramma over te gaan tot schrapping van de 25 percentnorm voor gronden van Vlaamse publieke en semi-publieke rechtspersonen die worden aangewend voor sociaal woonbeleid. Dit vloeit voort uit de gedeeltelijke vernietiging van het Grond- en Pandendecreet. Verschillende lokale besturen hebben erop gewezen dat het vreemd zou zijn om de 25 percentnorm te laten bestaan terwijl tegelijk de sociale lasten van de private actoren wegvallen.

Inzake leegstand wordt het volle vertrouwen geschonken aan de lokale besturen. Dit ligt in de lijn van een van de uitgangspunten van het regeerakkoord, namelijk om de lokale besturen meer autonomie te geven. De Uitzonderlijke Gewestelijke Leegstandsheffing en de minimale heffingsbedragen worden geschrapt. De lokale besturen waren van oordeel dat de Vlaamse overheid, wat deze heffing betreft, te veel uitging van een keizer-kostermentaliteit. Aan deze klacht werd gevolg gegeven.

De verwaarlozing van woningen zal conform de leegstand uiteindelijk in grote mate worden gedecentraliseerd. De ongeschikt- en onbewoonbaarheid blijft grotendeels een Vlaamse aangelegenheid vanwege de impact op veiligheid en gezondheid. Daarom blijven minimale normen aangewezen. Een van de vragen van de VVSG tijdens de werkgroep was om de minimale oppervlakte (momenteel 18 m²) te verlagen. De minister vindt dit echter met het oog op de veiligheid niet te verantwoorden.

In het kader van de procedure sociale woningbouw wordt de bindende adviesverlening door het Agentschap Wonen Vlaanderen volledig geschrapt.

Wat de Lokale Toewijzingsreglementen betreft, garandeert Vlaanderen de gelijke behandeling van kandidaat-huurders. Er wordt voorzien in voldoende flexibiliteit, vooral voor het aanpakken van leefbaarheidsproblemen. De incongruentie tussen artikel 24 en artikel 28 van het kaderbesluit Sociale Huur zal worden weggeno-

men. Beide artikels voorzien een afwijking van de reguliere toewijzingsregels. Artikel 24 bevat de regels voor de versnelde toewijzing van sociale woningen aan bepaalde begunstigten. Artikel 28 bevat de specifieke regels voor de toewijzing van doelgroepen. De interferentie tussen beide artikels zal worden weggewerkt. Het zal dan ook niet meer nodig zijn dat de lokale besturen een doelgroepenplan opmaken, hetgeen een administratieve lastenverlichting inhoudt. Ook een begeleidingsovereenkomst zal niet meer nodig zijn.

2. Bespreking

Mercedes Van Volcem vraagt of het wegwerken van de incoherentie van de artikels 24 en 28 van het kaderbesluit Sociale Huur betekent dat er dan geen doelgroepenbeleid meer kan zijn.

Minister *Liesbeth Homans* weerlegt dat. Het is nog steeds de bedoeling om bepaalde doelgroepen te bereiken. De genoemde artikels staan echter haaks op elkaar. Men zal dus nog wel voorrang aan bepaalde groepen kunnen geven. Er wordt ook in bepaalde percentages voorzien. Vijf percent voorrang blijft in het kaderbesluit opgenomen voor mensen die uit een preciaire woonomgeving komen, slachtoffer waren van huisjesmelkers, daklozen enzovoort. De artikels 24 en 28 zorgen er nu echter voor dat lokale besturen, OCMW's, CAW's en huisvestingsmaatschappijen met veel administratieve rompslomp geconfronteerd worden.

Mercedes Van Volcem stelt dat een doelgroepenbeleid een vereiste was om bepaalde woningen te kunnen toewijzen, bijvoorbeeld aan senioren.

Minister *Liesbeth Homans* herhaalt dat artikels 24 en 28 van het kaderbesluit sociale huur interfereren met elkaar. De voorrang aan bepaalde doelgroepen blijft bestaan. Dit wordt niet geschrapt. Het gaat erom het administratieve pad te vereenvoudigen. De minister deelt de bezorgdheid dat de bewuste doelgroepen een plaats in het beleid behouden.

Björn Anseeuw stelt met betrekking tot de afschaffing van de 25 percentregel dat hij vermoedt dat een aantal gemeenten onwillig zullen zijn om voldoende inspanningen te leveren om het bindend sociaal objectief te realiseren. Wat zal de minister ondernemen om die gemeenten op betere gedachten te brengen? Wil ze de regel behouden voor de 2b-gemeenten?

Minister *Liesbeth Homans* stelt dat er wat betreft het realiseren van het bindend sociaal objectief een groot verschil is tussen gemeenten onderling. Voor de gemeenten die niet zo goed scoren, de 2b-gemeenten, blijft de 25 percentregel inderdaad behouden. Alleen voor de goede leerlingen wordt ze afgeschaft.

Björn Anseeuw vraagt nog of de minister de ontvoogding van de adviesvereiste voor ongeschiktheid en onbewoonbaarheid actief zal stimuleren, en zo ja, op welke manier?

Minister *Liesbeth Homans* antwoordt dat momenteel al drie gemeenten zijn ontvoogd: Antwerpen, Middelkerke en Blankenberge. Er moet aan bepaalde normen en vereisten worden voldaan om ontvoogd te kunnen zijn. De mogelijkheid bestaat en is ook bekend. De minister vraagt zich af of ze dat wel actief moet stimuleren, gezien het in het belang is van het lokaal bestuur om meer autonomie na te streven.

Mercedes VAN VOLCEM,
voorzitter

Ingrid PIRA
Peter WOUTERS,
verslaggevers

Gebruikte afkortingen

AWV	Agentschap Wegen en Verkeer
BKO	buitenschoolse kinderopvang
CAW	centrum algemeen welzijnswerk
IRG	interactieve reglementengenerator
OCMW	Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn
PCV	Provinciale Commissie voor Verkeersveiligheid
RIZIV	Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering
VMSW	Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen
VVSG	Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten
W&Z	Waterwegen en Zeekanaal